

Analytik A.Perla: Ani krok vpřed a na Kyjev nesahejte! (VIDEO)

- editor007 | 17. března 2024

UKRAJINA / RUSKO: “Ukrajinské” drony útočí na ruské ropné rafinerie. Nepřátelské diverzní skupiny se pokusily vtrhnout do Bělgorodské a Kurské oblasti. K teroristickým útokům dochází již každý den. Na co ještě čekáme? Opravdu někdo ve vyšším velení vydal příkaz “ani krok vpřed”? Opravdu někdo očekává, že dojde k dohodě ve stylu Istanbulu a Minsku? Odpověď existuje, ale ne každému se bude líbit...

Takže se s vámi dělím o zajímavé úvahy politologa Andreje Perly o vývoji na ukrajinsko-ruských polích válečných. Překlad nebyl z jednoduchých zejména „díky“ Perlově tradičně naprosto tragické kolegyni, která jako mistryně ve skoku do řeči, mluvčího opakovaně vyváděla z konceptu – což sledovat bylo docela utrpení. Nicméně, cosi jsem zrekonstruoval a předkládám... (- pozn. překl.)

V posledních dnech jsme svědky teroristických pokusů o útoky dronů na naše civilní cíle, ale i diverzních skupin nepřitele, pokoušejících se aspoň krátce obsadit nějakou naši obec (v rámci páíru), které dosud vždy končí pro útočníky špatně, nicméně vyvolávají otázku: – proč dosud nebyla zasažena Banková ul. (sídlo administrace Zelenského) nebo jiné důležité řídicí centrum v Kyjevě, nebo důležité osoby režimu?

Odpověď na tuto otázku skutečně docela neznám, nicméně vidím tři důležité faktory, které v těchto dnech působí a v jistém smyslu určují to, co se děje nyní na frontě SVO a v našich vztazích se Západem.

1. Pokus Západu o destabilizaci situace v Rusku samém, především v předvečer voleb prezidenta, ale i cíleně na několik měsíců dopředu. Protože se jim zdá, že pokud uskuteční více teroristických akcí a zvláště pokud dokáží předvést, že Rusové bojují proti Rusům, a v tomto smyslu konflikty na hranicích Kurské oblasti, kde bylo zapojeno jisté množství bojovníků tzv. „Ruské legie“ a „Sibiřského pluku“ a všelijakých podobných ukrajinských formací, – je to v jistém smyslu velmi příznačné. Pro ně je velmi důležité demonstrovat, že Rusko není jednotné. To se jim nedaří, přičemž to, co se dělo v Kurské oblasti, ukazuje, že oni sami chápou, jak moc se jim to nedaří. Bojové akce tam ještě šly, ale počínaje polednem se ukrajinská masmédiá odmlčela, protože pochopila, že žádné „peremogy“ (vítězství), kterou by mohli vykřičet do světa, se nedočkají. Známý opoziční uprchlík a terorista (přiznal se k podílu na vraždě Darji Duginové) Ilja Ponomarjov v předvečer prohlašoval, že tam bojuje 1800 bojovníků „Ruské legie“ – nicméně média jich byla schopna ukázat v jednom záběru dvacet a ve druhém šest.

2. Ukrajina se pokouší zasahovat kriticky důležité objekty naší infrastruktury. Zatím se jim to příliš nedaří, ale jejich cílem se důsledně stávají naše ropné rafinerie, ve snaze snížit dodávky PHM našim bojovým jednotkám. Pokud lze soudit, tak zatím úspěšné nejsou, protože pokud přece jen nějaký dron nebo raketa obranou projde, nepůsobí škody ohrožující provoz zařízení. Dá se ale očekávat, že budou důslední a soudě podle textů emigrantských protiruských analytiků, které hodně čtu, je právě oni vytrvale vyzývají ke zintenzivnění útoků především na rafinerie. Právě toto vyvolává ony otázky, – „kdy konečně pořádně zaútočíme?“

Mám spojení s řadou jednotek v první linii a na některých úsecích mi říkají, že útočí a postupují stále dopředu, zatímco na jiných konstatují, že stojí na místě a snaží se jen držet svoje pozice a v žádném případě neobsazovat ty nepřátelské.

3. Proč tedy nezasahujeme centra velkých administrativních center Ukrajiny? Napadám mě jediná odpověď, kterou, koneckonců zformuloval už někdy počátkem roku 2023 V. V. Putin: „Zatím nejsem připraven vidět rozvaliny Kyjeva“... Změnit města na pravém břehu Dněpru a dál až k polské hranici, mělo a má Rusko možnost vždycky.

- Z ideologických důvodů: - stále dosud a jistě ještě po nějakou dobu budeme vycházet z toho, že tam žijí naši lidé - jsme jeden národ. Mnozí, mně emocionálně podobní lidé, s tím souhlasit nechtějí, nicméně vrchní velitel řekl, že je to tak. Navíc řekl, že k duchovnímu sjednocení Rusů a Ukrajinců nevyhnutelně dojde. Mě osobně se to nelíbí a já se s dnešními obyvateli Kyjeva duchovně sjednocovat nechci, ale taková je jeho strategie. Jestliže ale vedeme válku a vrchní velitel zavelel „stát“, tak stojíme a kterýkoli člověk ve státní službě, voják či civil, tomu tak či onak rozumí.

Ted' pokud jde o útoky na řídící centra a lidi.

Docela nedávno se v Oděse Zelensky a jeho řecký host třásli od výbuchu pár set metrů od nich. Byla to typická epizoda, která předvedla, že pokud bychom chtěli, tak by žádný Zelensky s jeho kolonou nebyli a podobně by to bylo s jejich vrchním velitelem Syrským.

Moje vysvětlení (možná nesprávné), které ale mnohé vyjasňuje:

- Pokud dnes zlikvidujeme vrchnost rozkradeného a zbrankrotovaného ukro-státu, tak není jasné, co se bude dít dál s územím, ozbrojenými silami, policií, městy a lidmi.

- Pokaždé, když se zamýšlíme nad tím, že bychom se zítra mohli potěšit pohledem Zelenského mrtvolu, musíme se zeptat: - a kdo po něm? Kdo by měl být tím vůdcem, mezinárodně uznávaného státu Ukrajina, který řekne Západu, že se vzdávají, Rusku řekne, aby si vzalo to či ono a něco mu ponechalo, který bude souhlasit s denacifikací atd.

Někteří lidé tady v Moskvě hovoří jako o vhodném adeptovi např. o Medvedčukovi...

Ano, taková idea v některých hlavách v Moskvě existuje, ale dokonce i lidé, kteří si s ní pohrávají, si zcela střízlivě pokládají otázku, nakolik realistické by bylo vládnutí Medvedčuka a jeho týmu v té Ukrajině, která zůstane na druhé straně pásky, ať se bude nacházet kdekoli na západě. Pokud ale se tato linie skutečně proloží někde daleko na západě od nynější bojové linie (například podél koryta Dněpru od severu k jihu), pak je vůbec jakýkoli rozhovor o proruské vládě, mírně řečeno, úplně mimo. A tato otázka je velmi složitým dilematem.

Ty víš, že já jsem absolutním přívržencem války až do vítězného konce. Ale jako realisticky myslící politolog chápu, že nemohou neprobíhat: - na úrovni tajných služeb nebo různých speciálních oddělení zamíni důležitých zemí - nemohou neprobíhat debaty o tom, jak má být vystavěna konstrukce budoucnosti na Ukrajině, při níž bude možné nestřílet. A jsem přesvědčen, že takové řešení dosud nalezeno nebylo, protože je sice snadné říci vlastencům, že musíme vstoupit do Oděsy, obsadit Nikolajev, levobřežní část Kyjeva, že potřebujeme Dněpropetrovsk, Sumy a Černigov. A prezident by s tím jistě souhlasil. Ne náhodou ve svých vystoupeních říká, že Oděsa je naše, že jsou tam naši lidé.

Ale my musíme mít odpověď na to, co dělat s těmi územími, na nich nejsou ve většině naši lidé. Ohromná část tamního obyvatelstva směřem ke Kyjevu a dál, typl bych si tak 10 milionů, je absolutně indoktrinovaných nacismem a naprosto neochotných s námi spolupracovat - a přiznejme si, že nám nepotřebných lidí. Do nichž budeme investovat obrovské peníze, abychom se od nich dočkali - v tom nejlepším případě - partyzánské války typu let 1946-48.

Proto, podle mého názoru, nejsme připraveni vidět rozvaliny Kyjeva, jakkoli bychom emocionálně chtěli.

Proto musíme velmi postupně a pomalu vybojovávat ruské části Ukrajiny...

AUTOR: Andrej Perla

Překlad: St. Hroch/BelobogSk

ZDROJ: YouTube